

Генерал Томоюки Ямашита вдигна последна наздравица за компанията. Пред него, в мътно осветената подземна зала, бяха застанали сто седемдесет и петима мъже. Всичките бяха инженери. Специално подбрани. Всеки един от тях се беше справил съвършено с възложената му задача. Бяха работили толкова усърдно и толкова бързо, че генералът беше разпоредил да се организира празненство. Пържен кафяв ориз, варени яйца, печени сладки картофи и сушено говеждо. Всичко това – полято с изобилно количество саке. През последните два часа бяха пели патриотични песни и бяха крещели *банзай* – традиционното пожелание за дълъг живот, – докато не прегракнаха. За няколко безценни часа суровата действителност на войната беше забравена.

Генералът беше прехвърлен на островите миналия октомври със задачата да спре бързото настъпление на американските въоръжени сили. Преди това беше оглавявал императорската армия по време на нашествието в Малайския полуостров и сражението за Сингапур. И двете бяха решителни победи. Генералът се гордееше с думите, с които Чърчил беше описал падането на Сингапур. „Най-тежката катастрофа и най-голямата капитулация в британската военна история.“

Тук всичко се беше провалило. И сега генералът вече не правеше почти нищо друго, освен да отлага неизбежното. Войната беше загубена. Макартър се беше завърнал. Япония беше изолирана. А той беше попаднал в капан сред планините на север от Манила с оскъдни провизии и боеприпаси и американците бързо напредваха към него. През последните няколко месеца не беше толкова военен командир, колкото миньор. И banker. Събираше депозити. Строеше трезори. Осигуряваше съхранението им, така че някой ден средствата да бъдат изтеглени от тях.

– Наздраве за вас – каза той на инженерите и вдигна високо канчето си. – И за добре свършената работа. *Банзай*.

Хората му отвърнаха на наздравицата.

Подземната зала беше най-голямата, която бяха изградили – може би двайсет на двайсет метра, осветена от електрически крушки, хранвани от акумулатори. Покрай стените, по осем един върху друг, бяха подредени четвъртити бронзови контейнери. Всеки от тях беше пълен със златни кюлчета, като всяко от тях тежеше около седемдесет и пет килограма и беше маркирано с тежестта и чистотата на златото, което съдържаше. Бяха общо почти трийсет и седем милиона килограма.

Огромно богатство.

А имаше още 174 такива подземни трезора, като всеки от тях съдържаше подобно съкровище, плячкосано от различни държави в Азия. Всичко беше започнало с Китай през 1937 г. Друга част от златото беше дошла от Корея, Тайланд, Бирма, Френски Индокитай, Камбоджа, Малайзия, Хонконг, Тимор, Индонезия и Нова Гвинея. Държавни хазни, банки, религиозни храмове, частни имения, музеи, фабрики, домове, галерии бяха обрани докрай. Една гигантска кражба на богатство, трупано в продължение на хиляди години. Голяма част от него вече беше стигнала до Япония. Останалото трябваше да замине по море. Но американците бяха сложили край на това преразпределение с блокада от подводници. Вече нямаше начин нещо да бъде превозено с кораб, особено ако е тежко и обемисто като златото. Затова беше създаден друг план.

Всичко да бъде скрито в планините на Лусон, за да се върнат за него след края на войната. Планът беше формулиран на най-високо равнище, стигащо до самия император Хирохито. Неколцина от по-малко изтъкнатите принцове от династията бяха оглавили отряди от крадци, които се бяха разпръснали по цялата завладяна територия, но лично принц Чичибу, очарователният и изискан брат на императора, беше надзиравал цялостната операция, свързана с укриването на златото. Беше я нарекъл „Златната лилия“, по заглавието на една поема, написана от императора.

– На всеки от вас – рече принц Чичибу, като вдигна канчето си, – императорът благодари от сърце за усърдната работа. И ви благославя до един.

Инженерите отвърнаха на наздравицата, като на свой ред пожелаха дълголетие и благословия на императора. Очите на мнозина се бяха насълзили от вълнение. Нито един от тях не се беше озовавал толкова близо до представител на императорската династия. Почти всички японци, включително и Ямашита, от раждането до смъртта си живеяха в страхопочитание и благоговение към императорското семейство. Императорът управляваше цялата нация, командваше въоръжените сили, оглавяваше държавната религия и се приемаше като живо божество.

Чичибу пристъпи по-близо до Ямашита и прошепна:

– Готово ли е всичко?

Генералът кимна.

Няколко месеца по-рано принц Чичибу беше прехвърлил щабквартирата си от Сингапур в Манила и беше разпоредил цялата плячка, която все още се намираще в континентална Азия, да бъде пренесена на островите. Хиляди роби и военнопленници бяха прекарвали последните няколко месеца в прокопаване на тунели и укрепване на пещери с бетон. Всеки трезор трябваше да е способен да издържи на земетресения, бомбардировки, наводнения и най-вече на хода на времето. Затова бяха изградени като военни бункери. След завършването на всеки от тях принцът пристигаше да го инспектира лично, така че в присъствието му тази вечер нямаше нищо необичайно.

Мъжете продължиха да се наслаждават на празненството. Бяха изпълнили задачата си. Това беше последният от общо 175 трезора и беше завършен преди три дни. Всички архитектурни скици, описи, инструменти и екипировка бяха опаковани и отнесени. След завършването на всеки трезор военнопленниците, които бяха работили по него, бяха застрелвани, а телата им запечатвани вътре. Освен това сред обречените имаше и по няколко японски войници, така че духовете им да охраняват съкровището през идните години. Това звучеше добре, но единствената му цел беше да скрива истината – колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

– На сигурно място ли е картата? – попита принцът.

– Във вашата кола, в очакване на заминаването ви.

След дебаркирането на Макартър на остров Лейте изпълнението на цялата операция беше ускорено. Всеки ден навътре в сушата напредваха двеста хиляди вражески войници, а японските сили бавно отстъпваха все по-високо в планините. Една подводница очакваше принц Чичибу, за да го откара обратно в Япония заедно с картата, която водеше до всеки от трезорите. Сред гъстата зеленина на планинските склонове бяха оставени естествени отличителни белези, които да служат за указателни знаци. Дискретни. Трудни за дешифриране. Неразличими от джунглата. Всички бяха на дъвен шифър, наречен „чако“. Картата щеше да бъде занесена на императора, който щеше да я пази, докато не дойде време да си върнат съкровището. Може би ги очакваше военно поражение, но Япония нямаше никакво намерение да претърпи и финансови загуби. Идеята беше да задържат Филипините посредством мирни преговори, така че да могат да се върнат, за да приберат златото. Какво богатство бяха укрили? По-голямо, отколкото можеше да си представи някой. Около петдесет милиона килограма скъпоценни метали.

За слава на императора.

– Време е да си вървим – прошепна генералът на принца, преди отново да се обърне към инженерите. – Наслаждавайте се на храната и сакето. Заслужили сте ги. Тук е сигурно, тихо и безопасно. Ще се видим сутринта, когато ще потеглим.

Събрали се му отвърнаха с общ възглас, на който генералът отговори по същия начин, като не пропусна да забележи усмивките по лицата на всички мъже около себе си. Дватамата с принца излязоха от залата и се отправиха към грубо конструирания асансьор, който се изкачваше обратно на земното равнище седемдесет метра по-нагоре. По пътя генералът видя динамита, който беше зареден в шахтата по време на празненството. Един допълнителен тунел за достъп също беше миниран, като експлозивите бяха разположени на достатъчно разстояние едни от други, за да запечатат тунела, но не толкова близо, че съвсем да унищожат прохода.

Дватамата с принца излязоха от асансьора в задушната тропическа нощ. Очакваха ги трима специалисти по експлозивите. След взривяването на шахтата и тунела последните човешки същества, които знаеха точното местоположение на трезорите – сто седемдесет и петимата инженери, – щяха да намерят смъртта си. Повечето щяха да умрат от задушаване, но някои със сигурност щяха да извършат ритуално самоубийство, за да служат докрай на своя император.

Генералът се обърна към един от войниците и кимна.

Експлозивите бяха възпламенени. Отекнаха взривове и земята се разтърси, когато зарядите от динамит започнаха да експлодират един по един в предварително определен ред, така че всеки да срива по една част от подземията. Последният заряд заличи главния вход на шахтата с лавина от пръст и камъни. Преди да се зазори, земята щеше да бъде изравнена и покрита със зеленина, а след броени седмици джунглата щеше да се върне във владенията си, като завърши маскировката.

Генералът и принцът закрачиха към един автомобил, който ги очакваше.

– А тези войници? – попита Чичибу, като кимна към сапърите.

– До сутринта ще бъдат мъртви.

С това убийствата щяха да приключат. На Филипините имаше общо 7107 острова, така че дори врагът да научеше за случилото се, издирването на тези 175 трезора щеше да отнеме цели десетилетия. Ала генералът продължаваше да се измъчва от един въпрос.

– Ами аз? – обърна се той към принца. – И аз ли трябва да умра?

– Ти си високопоставен генерал от нашата армия – отвърна принцът. – Положил си клетва за вяност към императора.

Двамата стигнаха до колата.

– Всички войници и инженери, които намериха смъртта си, също бяха положили такава клетва – рече генералът.

Принцът отвори задната врата на автомобила и извади една кожена чанта. От нея изтегли навито японско бойно знаме. Червен диск на бял фон, от който излизаха шестнайсет лъча – символ на изгряващото слънце.

Чичибу разстла знамето върху капака на колата.

– Знаех си, че ще се разтревожиш. Да си говорим честно. Войната свърши. Всичко е изгубено. Време е да се подготвим за бъдещето. Аз трябва да се върна в Япония и да работя редом с моя брат, за да осигурим това бъдеще. Ти трябва да останеш тук и да задържиш американците колкото можеш по-дълго.

Разумни слова. По-младият мъж извади от кожената чанта късо церемониално острие и се убоде по върха на кутрето. Ямашита разбра какво се очаква от него. Взе ножа и на свой ред убоде кутрето си. Кръвта им прокапа върху знамето – вековен ритуал, за който се предполагаше, че обвързва участниците в него с кръвна клетва.

– Сега сме едно – рече Чичибу.

Генералът отведнъж се изпълни със същата гордост, която бяха изпитали онези инженери.

– Ще почета доверието, което ми оказахте – заяви той.

– Ще имаме нужда от теб – продължи принцът, – след като тази война свърши и ние се върнем тук, за да вземем онова, което ни принадлежи. А ние ще се върнем, Томоюки. Ще се върнем. Япония ще оцелее. Императорът ще оцелее. Дотогава се пази и ще се видим отново.

Чичибу се качи в автомобила. Шофьорът вече беше зад волана. Двигателят се закашля, заработи и колата се отдалечи по тесния, изровен път. Един от сапъорите пристъпи до генерала, застана мирно и му отдаде чест. Знаеше какво искаше да чуе неговият командир.

– Заложете капаните. Подсигурете мястото.

Всеки от трезорите беше миниран с експлозивни и защитен с други разнообразни и смъртоносни предохранителни мерки. Ако някой се опиташе да пристъпи в тях, щеше да плати скъпо за това. Генералът чу в далечината изстрели и вой на минохвъргачки. Нямахше да мине дълго време, преди врагът да овладее островите. За щастие, операция „Златната лилия“ беше завършена.

В НАШИ ДНИ

1

*Базел, Швейцария
Четвъртък, 3 септември
9:40 ч.*

Котън Малоун не можеше да определи дали заплахата е реална, или въображаема. Беше изпратен, за да направи оценка на ситуацията, да държи мишената под око и да се намеси. Но само ако е необходимо.

Беше ли?

Улиците на Базел бяха оживени. Това не беше изненадващо, защото този град с двеста хиляди жители е център на търговията и културата още от времето на Ренесанса. Преди шестстотин години Базел се смятал за един от най-великите градове в Европа. Стратегически разположен на мястото, където граничат Швейцария, Франция и Германия, центърът на града е разделен от река Рейн на две

обособени части. Едната е от миналото, а корените на другата са в настоящето. Старият град е на две възвишения, които се издигат на южния бряг на реката. Къщите там са с открити подпорни греди, обвити с бръшлян, като в средновековно селище, а дори по онези от павираните улици, които не са пешеходни зони, рядко минават автомобили.

Котън беше застанал на слънце до една от по-натоварените улици и се наслаждаваше на печените кестени, които си беше купил от един продавач наблизо. Обектът му беше в малък бутик от другата страна, на около шейсет метра от него, и не беше излизала от там през последните трийсет минути. Модерните магазини привличаха непрекъснат поток от клиенти. Имаше многобройни кафенета, бижутерски ателиета, модни бутици и – личният фаворит на Котън – антикварни книжарници. При това много. Всяка от тях му напомняше на неговата собствена в Копенхаген. Вече от няколко години беше собственик на тази книжарница – скромна по размери, но елегантно обзаведена и добре заредена. Намираше клиентите си не само сред библиофилите, но и сред безбройните туристи. Всяка година излизаше на печалба, въпреки че не прекарваше в книжарницата толкова време, колкото му се искаше. Освен това беше секретар на Асоциацията на антикварните книжари в Дания – нещо ново за него, защото обикновено не си падаше по груповите занимания. Но пък той обичаше книгите. И те обичаха книгите.

Във всички посоки непрекъснато крачеха хора, а Котън не пропускаше и най-малката подробност, която би предизвикала сигнал за тревога в предишната му професия. Никой не се заглеждаше или не спираше за твърде дълго време. Всичко изглеждаше на мястото си – с изключение на една кола. Сааб с тъмен цвят. Паркиран на трийсет метра от него. Всички останали коли бяха празни. Но не и този сааб. В автомобила седяха двама души и Котън различаваше силуетите им през леко затъмненото предно стъкло. Един зад волана и още един на задната седалка. Само по себе си това нямаше да предизвика подозрения у повечето хора.

Но Котън не беше повечето хора. Беше опитен служител от разузнаването, който беше работил над десет години в отряд „Магелан“ – секретно звено за разследвания към американското Министерство на правосъдието. Котън беше един от първите в отряда, вербуван от старата си позната Стефани Нел, след като тя беше създавала този отряд и го беше оглавявала. В последно време Стефани Нел се беше забъркала в известни неприятности с новия президент на САЩ, Уорнър Фокс, но проблемът беше разрешен и тя отново беше начело на отряда. А въпреки че Котън вече не беше на активна служба, продължаваше да работи на свободна практика за Стефани всеки път, когато тя успяваше да го убеди да остави книжарницата си. Допадаше му да се усеща необходим, затова рядко ѝ отказваше. Естествено, щеше да дойде ден, когато Стефани щеше да започне да го търси по-рядко, и тогава Котън щеше да си остане само книжар. Но за щастие, засега все още имаше полза от него – макар и в този конкретен случай да не беше тук заради нея. Този път правеше услуга на друг свой приятел, когото беше срещнал преди няколко месеца в Германия.